

Sygn. akt I C 570/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 stycznia 2019r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Gajewska

Protokolant: sekr. sądowy Judyta Masłowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 grudnia 2018r.

sprawy z powództwa G. S., K. S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

o r z e k a

I. Zasadza od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. solidarnie na rzecz powodów G. S. i K. S. kwotę 2 829,00 zł (dwa tysiące osiemset dwadzieścia dziewięć złotych 0/100) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 19 marca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

II. Zasadza od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. solidarnie na rzecz powodów G. S. i K. S. kwotę 1,59 zł (jeden złoty 59/100).

III. Zasadza od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. solidarnie na rzecz powodów G. S. i K. S. kwotę 1 059,00 zł (jeden tysiąc pięćdziesiąt dziewięć złotych /100) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

IV. Nakazuje zwrócić powodom G. S. i K. S. solidarnie kwotę 300,00 zł (trzysta złotych 0/100) tytułem niewykorzystanej zaliczki zapisanej pod pozycją 50001033680 zaliczek Sądu Rejonowego w Piszcu.

V. Nakazuje pobrać od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Piszcu kwotę 1 612,32 zł (jeden tysiąc sześćset dwanaście złotych 32/100) tytułem nie pokrytych wydatków na opinie biegłych.

Sygn. akt I C 570/16 upr

UZASADNIENIE

G. S. i K. S. wytoczyli powództwo przeciwko (...) Spółce Akcyjnej Oddziałowi w Polsce z siedzibą w W. o zapłatę, wnosząc ostatecznie o zasądzenie od pozwanej na rzecz powodów solidarnie:

- kwoty 2 829,00 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 19 marca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty – tytułem odszkodowania,

- kwoty 1,59 złotych – tytułem brakującej części odsetek ustawowych naliczonych od kwoty 7 956,88 złotych za okres od 15 lutego 2015 roku do 18 marca 2015 roku.

Nadto powodowie wnieśli o zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów solidarnie zwrotu kosztu postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztów dojazdu pełnomocnika powodów na trzy rozprawy.

W uzasadnieniu pozwu powodowie podnieśli, że są współwłaścicielami samochodu marki J. o numerze rejestracyjnym (...), którego kupili w stanie nowym i którego od początku serwisowali w warsztacie (...) spółce jawnej z siedzibą w K. P. w powiecie (...). W dniu 14 stycznia 2015 roku miało miejsce zdarzenie, w wyniku którego pojazd powodów uległ uszkodzeniu. Sprawca szkody w dacie zdarzenia objęty był ochroną ubezpieczeniową w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, na podstawie umowy zawartej z pozwaną spółką. W dniu 14 stycznia 2015 roku powodowie zgłosili szkodę ubezpieczycielowi. Wykonanie naprawy pojazdu powodowie zlecieli wskazanemu wyżej warsztatowi, do którego mieli zaufanie oraz byli pewni fachowej i rzetelnej naprawy. Jednocześnie powodowie upoważnili spółkę (...) do odbioru odszkodowania z tytułu naprawy przedmiotowego pojazdu. Po zakończeniu naprawy, spółka (...) sporządziła kalkulację kosztów naprawy pojazdu J. przy zastosowaniu stawki 230,00 złotych netto za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych. W ślad za kalkulacją warsztat wystawił fakturę VAT na kwotę 9 886,47 złotych brutto. Oba powyższe dokumenty spółka (...) przesłała pozwanej. Pozwana zakwestionowała przyjętą przez warsztat stawkę za roboczogodzinę prac blacharsko-lakierniczych, którą obniżyła do kwoty 130 złotych netto, w pozostałym zakresie akceptując w całości koszty naprawy pojazdu. Na tej podstawie pozwana wypłaciła spółce (...) odszkodowanie w łącznej wysokości 7 057,47 złotych, w tym kwotę 1 929,59 złotych w dniu 26.01.2015r. i kwotę 5 127,88 złotych w dniu 18.03.2015r. Nadto, decyzją z 27 lipca 2016 roku pozwana wypłaciła spółce (...) kwotę 8,87 złotych tytułem odsetek ustawowych.

Powodowie wskazali, że do zapłaty na ich rzecz pozostaje kwota 2 829,00 złotych wraz z odsetkami wskazanymi wyżej, oraz kwota 1,59 złotych tytułem odsetek ustawowych naliczonych od kwoty 7 956,88 złotych (9 886,47 zł - 1 929,59 zł = 7 956,88 zł) za okres od 15 lutego 2015 roku do 18 marca 2015 roku. Pismem z 20 czerwca 2016 roku powodowie wezwali pozwaną do dobrowolnego spełnienia świadczenia pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego, jednak wezwanie pozostało bezskuteczne.

Powodowie podnieśli, że stawka za roboczogodzinę zastosowana przez spółkę (...) jest stosowana przez autoryzowane zakłady naprawcze marki J. na rynku lokalnym. Spółka (...), jako autoryzowany warsztat marki J., z uwagi na dostosowanie technologii naprawy do wymogów producenta, objęcie wykonywanej usługi gwarancją, odpowiednie wyposażenie warsztatu i zatrudnienie wykwalifikowanej obsługi, ma wyższe koszty działania, niż zakłady nieautoryzowane, co przekłada się na wysokość stawki za roboczogodzinę. Tym samym ubezpieczyciel nie powinien jej obniżyć. Powodowie dodali, że przedmiotowy pojazd w dacie powstania szkody miał stosunkowo nieduży przebieg, bo około 82 000 km, był jeszcze na gwarancji, a poza tym regularnie serwisowany był w (...) J., w związku z czym jego naprawa poza siecią (...) była całkowicie nieuzasadniona.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z 2 sierpnia 2016 roku wydanym w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy w Piszku nakazał pozwanej zapłacić na rzecz powodów solidarnie całość dochodzonego roszczenia wraz z kosztami postępowania. (k. 45)

Pozwana (...) Spółka Akcyjna Oddział w Polsce z siedzibą w W. w przepisany terminie wniosła sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu pozwana podniosła, że przeprowadzona przez nią analiza rynku napraw blacharsko-lakierniczych prowadzi do wniosku, że przyjęta przez spółkę (...) stawka 230,00 złotych netto za roboczogodzinę jest rażąco zawyżona, natomiast stawka 130,00 złotych netto jest stosowana przez autoryzowane warsztaty naprawcze na terenie województwa (...). Zdaniem pozwanej nie ulega wątpliwości, że koszty prowadzenia działalności gospodarczej warsztatu(...) – z racji położenia tego serwisu na prowincji – są znacznie niższe niż koszty działalności serwisów na rynku wielkomiejskim. Dodatkowo pozwana wskazała, że zgodnie z art. 16 ustawy z 22.05.2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, na poszkodowanym ciąży obowiązek użycia dostępnych mu środków w celu zapobieżenia powiększeniu rozmiarów szkody. W ocenie pozwanej poszkodowani powodowie obowiązek ten naruszyli poprzez wybór wygórowanej oferty naprawy pojazdu po rażąco wygórowanych

stawkach robocizny, które odbiegają od cen na rynku lokalnym. Świadczy to o rażącym niedbalstwie albo umyślnym zwiększeniu kosztów naprawy pojazdu przez powodów. Działania bądź zaniechania poszkodowanych powiększające rozmiar szkody, także na mocy art. 362 k.c. nie mogą obciążać pozwanego.

Pozwana nie kwestionowała zasadności roszczenia powodów w zakresie kwoty 1,59 złotych dochodzonej tytułem brakującej części odsetek ustawowych naliczonych od kwoty 7 956,88 złotych za okres od 15 lutego 2015 roku do 18 marca 2015 roku.

Sąd ustalił, co następuje:

G. S. i K. S. są współwłaścicielami samochodu osobowego marki J. (...) o numerze rejestracyjnym (...), wyprodukowanego w 2011 roku. Pojazd ten kupili w stanie nowym w autoryzowanym salonie (...), prowadzonym przez (...) spółkę jawną z siedzibą w K. P. w powiecie (...), oferującą także usługi serwisowe i naprawcze. W tym właśnie warsztacie G. S. i K. S. stale serwisowali kupiony pojazd.

W dniu 14 stycznia 2015 roku miała miejsce kolizja parkingowa, w wyniku której uszkodzeniu uległ opisany wyżej samochód.

Sprawca szkody w dacie powyższego zdarzenia objęty był ochroną ubezpieczeniową w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, na podstawie umowy zawartej z (...) Spółką Akcyjną Oddział w Polsce z siedzibą w W..

W dniu 14 stycznia 2015 roku G. S. zgłosił szkodę ubezpieczycielowi.

Wykonanie naprawy pojazdu, który w dacie szkody znajdował się jeszcze na gwarancji w zakresie perforacji nadwozia, G. S. i K. S. zlecieli wskazanemu wyżej autoryzowanemu warsztatowi naprawczemu (...)spółce jawnej, którą jednocześnie upoważnili do odbioru odszkodowania od (...) S.A.

Po zakończeniu naprawy, spółka (...) sporządziła kalkulację kosztów naprawy przy zastosowaniu stawki 230,00 złotych netto za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych, w ślad za którą kalkulacją wystawiła fakturę VAT na kwotę 9 886,47 złotych brutto. Oba powyższe dokumenty spółka (...) przesłała ubezpieczycielowi sprawcy szkody.

Ubezpieczyciel zakwestionował przyjętą przez warsztat stawkę za roboczogodzinę prac blacharsko-lakierniczych, którą obniżył do kwoty 130 złotych netto, akceptując w pozostałym zakresie w całości koszty naprawy pojazdu, i na tej podstawie wypłacił spółce (...) odszkodowanie w łącznej wysokości 7 057,47 złotych, w tym kwotę 1 929,59 złotych w dniu 26.01.2015r. i kwotę 5 127,88 złotych w dniu 18.03.2015r.

W toku postępowania likwidacyjnego szkody ubezpieczyciel nie kwestionował wybranego przez poszkodowanych warsztatu samochodowego mającego dokonać naprawy.

Pismem z 17 czerwca 2016 roku G. S. i K. S. wezwali (...) S.A. do zapłaty brakującej części odszkodowania w kwocie 2 829,00 złotych z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 19 marca 2015 roku oraz do zapłaty odsetek ustawowych liczonych od kwoty 7 956,88 złotych za okres od 12 marca 2015 roku do 18 marca 2015 roku – w terminie do 24 czerwca 2016 roku pod rygorem skierowania sprawa na drogę postępowania sądowego.

W odpowiedzi (...) S.A. poinformowała, iż nie znajduje podstaw do zmiany swojego stanowiska w zakresie wypłaconego odszkodowania oraz poinformowała o przyznaniu odsetek ustawowych w wysokości 8,87 złotych naliczonych od kwoty 5 127,88 złotych od dnia 12 marca 2015 roku do dnia 18 marca 2015 roku.

Kwota 8,87 złotych w dniu 26 lipca 2016 roku została przelana na rachunek bankowy (...) spółki jawnej z siedzibą w K. P..

(okoliczności bezsporne, dowód: kalkulacja naprawy k. 18-22; faktura VAT k. 17; decyzja o przyznaniu odszkodowania k. 29-30; potwierdzenie przelewu k. 31-32; wezwanie do zapłaty wraz z dowodem nadania k. 33-34; dokumenty z akt

szkody na płycie CD k. 63; zeznania świadka S. G. – zapis protokołu rozprawy na CD k. 24 akt sprawy I Cps 43/17 Sądu Rejonowego w Białymstoku)

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Stosownie do treści art. 34 ust. 1 i art. 35 Ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003r., Nr 124, poz. 1152) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

W obowiązkowym ubezpieczeniu komunikacyjnym OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania wyrażona w art. 361 § 2 k.c., a ubezpieczyciel z tytułu odpowiedzialności gwarancyjnej wypłaca poszkodowanemu świadczenie pieniężne w granicach odpowiedzialności sprawczej kierowcy pojazdu mechanicznego (art. 822 § 1 k.c.).

Kwestia odpowiedzialności pozwanego za szkodę powstałą w pojeździe marki J. (...) o numerze rejestracyjnym (...) była bezsporna, podobnie jak zakres uszkodzeń powstałych w tym pojeździe na skutek zdarzenia z 14 stycznia 2015 roku.

Spór koncentrował się na ustaleniu wysokości stawki za roboczogodzinę prac blacharsko-lakierniczych właściwej dla warsztatów naprawczych o tożsamym standardzie do warsztatu (...), to jest dla warsztatów autoryzowanych w styczniu-lutym 2015 roku na terenie województwa (...) w miejscowościach zbliżonych wielkością do P./C. oraz do B., i w konsekwencji na ustaleniu wysokości należnego powodowi odszkodowania.

Na wniosek stron, celem ustalenia stawki za roboczogodzinę prac blacharsko-lakierniczych właściwej dla warsztatów naprawczych o tożsamym standardzie do warsztatu (...), to jest dla warsztatów autoryzowanych w styczniu-lutym 2015 roku na terenie województwa (...) w miejscowościach zbliżonych wielkością do P./C. oraz do B., Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu motoryzacji i techniki samochodowej.

Biegły sądowy B. G. w sporządzonej na piśmie opinii wskazał, iż w Polsce rezyduje tylko 19 stacji obsługi sprzedażowej i serwisowej J., z których najbliższe względem miejsca zamieszkania powodów znajdują się w regionie B., W. i O.. Z ustaleń poczynionych przez biegłego wynika, że w O. stawka za roboczogodzinę wynosi 140,00 złotych, w W. 160,00 złotych, natomiast w B. 196,00 złotych. Z mniejszych miejscowości biegły wskazał E. – 120,00 złotych, S. – 130,00 złotych i P. – 140,00 złotych. W opiniach uzupełniających biegły odniósł się do zarzutów strony powodowej, podtrzymując swoje stanowisko.

Opinie biegłego B. G. spełniały stawiane im wymogi, odzwierciedlały wnikliwość w badaniu zleconego zagadnienia i odpowiadały w sposób wyczerpujący, stanowczy i zrozumiały na postawione pytania.

Jednakże w ocenie Sądu pozwany odwołując się do stawek roboczych wskazanych w opinii przez biegłego, bezzasadnie oczekiwał obniżenia stawek przyjętych przez warsztat (...). Zgodnie z utrwaloną linią orzecznictwa (w szczególności z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 roku w sprawie III CZP 32/03), za niezbędne koszty naprawy należy uznać takie koszty, które zostały poniesione w wyniku przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu jego technicznej używalności istniejącej przed wyrządzeniem szkody przy zastosowaniu technologicznej metody odpowiadającej rodzajowi uszkodzeń pojazdu mechanicznego. Kosztami ekonomicznie uzasadnionymi są koszty

ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego warsztat naprawczy dokonujący naprawy samochodu. Nie ma przy tym znaczenia fakt, że ceny te odbiegają (są wyższe) od cen przeciętnych dla określonej kategorii usług naprawczych na rynku. Jeżeli nie kwestionuje się uprawnienia do wyboru przez poszkodowanego warsztatu samochodowego mającego dokonać naprawy, miarodajne w tym zakresie powinny być ceny stosowane właśnie przez ten warsztat naprawczy.

Pozwany nie kwestionował ani samego wyboru danego warsztatu naprawczego (co wprost wynika z zeznań świadka S. G. zatrudnionego w spółce (...) na stanowisku zastępcy kierownika serwisu oraz specjalisty do spraw gwarancji i techniki), ani zakresu naprawy pojazdu. Zarzucał jedynie, że stawki przez ten warsztat stosowane są rażąco zawyżone i powinny one podlegać weryfikacji do stawek występujących na rynku lokalnym. Zdaniem Sądu zastosowanie stawek występujących na rynku lokalnym pozbawione było podstaw prawnych. Oczywistym jest bowiem, że warsztaty mogą posługiwać się różnymi cenami tych samych lub podobnych prac naprawczych. Co więcej, ceny te mogą odbiegać w odpowiedniej skali od cen stosowanych przez warsztaty naprawcze działające na rynku lokalnym (np. na terenie określonego miasta lub gminy).

Podkreślić należy, że poszkodowany, nie ma obowiązku poszukiwania warsztatu oferującego usługi najtańsze (tak, m.in. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 2003 roku w sprawie sygn. akt CZP 32/03). W interesie poszkodowanego leży przede wszystkim naprawa umożliwiająca przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, a niezbędnymi kosztami naprawy są koszty wynikające ze stawek obowiązujących w warsztacie, któremu powierzył on wykonanie naprawy. W świetle takiej interpretacji zakresu szkody, nie ma podstaw do oczekiwania od poszkodowanego, że szkoda będzie usunięta w warsztacie o niższym standardzie, stosującym średnie, przeciętne, czy wręcz najniższe stawki rynkowe.

Ponadto, w niniejszej sprawie nie można pominąć następujących bezspornych faktów: przedmiotowy pojazd był kupiony w autoryzowanym salonie samochodowym J., prowadzonym przez (...) spółkę jawną z siedzibą w K. P. w powiecie (...), która to spółka jednocześnie oferuje usługi serwisowe i naprawcze pojazdów marki J.. W tym właśnie warsztacie powodowie stale serwisowali przedmiotowy pojazd przed powstaniem szkody. Ponadto, jak wynika wprost z zeznań świadka S. G., w dacie powstania przedmiotowej szkody pojazd powodów był jeszcze na gwarancji w zakresie perforacji nadwozia, którą to gwarancję powodowie by stracili w przypadku przeprowadzenia naprawy pojazdu w nieautoryzowanym serwisie (...).

Świadek S. G. zeznał ponadto, że stawkę 230,00 złotych za roboczogodzinę spółka (...) stosuje od dawna (2012 lub 2013 roku), bowiem tylko dzięki takiej stawce możliwe jest pokrycie znacznych kosztów działalności firmy. Wyjaśnił, że przedstawiciel producenta nakłada na dealera obowiązek spełniania pewnych standardów (utrzymanie odpowiedniej ilości samochodów zastępczych, utrzymanie odpowiedniego oprzyrządowania na warsztacie, okresowe zakupy odpowiednich narzędzi, cały proces szkolenia pracowników, odpowiedni wygląd salonu i warsztatu), których przestrzeganie poddawane jest corocznej kontroli przeprowadzanej przez przedstawiciela producenta. Świadek dodał, że około rok przed powstaniem przedmiotowej szkody, pojazd powodów uległ uszkodzeniu i wtedy również prace naprawcze przeprowadzała warsztat(...).

Reasumując, powodowie nie mieli obowiązku szukania najtańszego serwisu (...). W ocenie Sądu powodowie, którzy kupili przedmiotowy pojazd w stanie nowym w autoryzowanym salonie prowadzonym przez spółkę (...), gdzie następnie pojazd ten serwisowali, a w dacie szkody posiadali gwarancję w zakresie perforacji nadwozia tego pojazdu, zachowali się bardzo racjonalnie zlecając usunięcie przedmiotowej szkody autoryzowanemu warsztatowi prowadzonemu przez spółkę (...). W tych okolicznościach nie sposób uznać, że powodowie umyślnie działali w celu zwiększenia kosztów naprawy pojazdu i tym samym w celu narażenia pozwanego na szkodę.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie powołanych wyżej przepisów Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powodów solidarnie:

- kwotę 2 829,00 złotych, tytułem brakującej części odszkodowania, wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 19 marca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

- kwotę 1,59 złotych – tytułem brakującej części odsetek ustawowych naliczonych od kwoty 7 956,88 złotych za okres od 15 lutego 2015 roku do 18 marca 2015 roku.

Odsetki Sąd zasądził w oparciu o treść art. 481 § 1 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124 póź. 1152 z późn. zm.), zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

W sprawie bezspornie ustalono, iż pozwany otrzymał zawiadomienie o szkodzie w dniu 14 stycznia 2015 roku. W konsekwencji, stosownie do powołanego wyżej przepisu, roszczenie powodów o odszkodowanie stało się wymagalne po upływie 30 dni, a zatem w dniu 15 lutego 2015 roku.

O kosztach procesu, wobec nie złożenia przez pełnomocnika powodów spisu kosztów, Sąd orzekł według norm przepisanych w oparciu o przepis § 2 pkt 3) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. nr 163, poz. 1349 ze zm.) i art. 98 kpc, zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W tym przypadku jest to kwota 900,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, kwota 17,00 zł tytułem zwrotu opłaty od udzielonego pełnomocnictwa oraz kwota 142,00 zł tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu.

Na podstawie art. 80 ust. 1 w zw. z art. 84 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2018r., poz. 300 j.t.), Sąd zwrócił powodom solidarnie kwotę 300,00 złotych tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego.

Koszty opinii biegłego wyniosły łącznie 1 912,32 złotych i do wysokości 300,00 złotych zostały pokryte z zaliczki wpłaconej przez pozwanego. Dlatego na podstawie art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2005r., Nr 167, poz. 1398 ze zm.), Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Pieszku kwotę 1 612,32 złotych tytułem zwrotu wydatków na opinie biegłego, które tymczasowo wyłożone zostały przez Skarb Państwa.